

Appelshoffer Péter

IL Y A UN AN... / EGY ÉVE MÁR...

című kiállítására, amely

2010. július 14-én, szerdán, 18:00 órakor

nyílik, és július 28-ig tekinthető meg a **Spiritusz Galériában**

Appelshoffer Péter legújabb festményeit épp egy éve zajlott párizsi útja inspirálta. A képek egy részében van is némi „franciás” könnyedség, hajlékony, lendületes vonalvezetés és égő, tüzes színek, de ezek inkább a rá és a magyar festészetre jobban jellemző erőteljes, „mellbevágó” expresszivitásba vezetnek át: különösen az erős színek és faktúra ragadja meg a tekintetet és szinte tapintásra is ingerel, mégis, ezzel együtt, nagyon érzékeny és finom a képek felülete, szinte mives a megmunkálásuk. Ez az „Appelshoffer-paradoxon” – nemcsak a technikában, hanem a stílusban, tematikában is: a művész líraian, „figurálisan absztrakt” képeket fest, vagyis az elvont motívumokat és a felismerhető figurákat vegyíti, keveri különleges hatású kompozícióin. Ilyen értelemben „átmeneti” képeket hoz létre, amelyek művészi minőségükben természetesen nem ideiglenes, hanem autonóm, nagyon is masszív és szuggesztív képek. Csendéletek és tájképek kísérik, több rétegben és színminőségben: a finom pasztellszínektől az erős, harsány tónusokig, s a leheletnyi, finoman elmozduló ecsetvonásoktól az erőteljes, határozott, vastag gesztusokig. Ez a kettősség kíséri festészetét, az eredmény nagyon lendületes, hol sejtelmesen kibontakozó, hol kirobbanó gesztusfestészet. Appelshoffer a körülötte és benne lévő világ alapélményeit – töredezettségét, változékonyságát, felgyorsulását – figyelve jutott arra: a kor, amelyben élünk, jellemzően szintetikus és eklektikus, sokféle benyomást összesít, ezért képei is ezt adják vissza – többféle festői minőség felhasználásával a külső-belső világ (disz)harmóniájának ábrázolási lehetőségeit kutatva. A párizsi képek kétségtelenül a konkrét, felismerhető motívumok, figurák felé lendítik festészetét, melyek persze sosem naturalisak, a megfestésük és a rájuk festett, feléjük „úszó”, „beléjük” hatoló, hol sávként, hol amorf formaként őket elidegenítő, elvonatkoztatató képi-festői részek miatt. A kompozíciók felületén és mögöttük gondolatok, érzetek, emlékek húzódnak, sokat sejtetően igézik és idézik meg Párizs szellemeit, mégsem baljóslatúan, hanem rejtelmesen, finoman bontakoznak ki az épületek, terek, tájak, személyek többé-kevésbé jól felismerhető „portréi”, melyek mind Péter, és mindannyiunk: befogadók, látogatók, vizuális utazók benyomásait, érzéseit, hangulatát rögzítik.

A megnyitót szellemiségével és boraival támogatja:

◆ www.magyarborkulturaert.hu; ◆ www.pastor.hu

